

τὴν φάραγγα τοῦ ποταμοῦ Σάαλ, ἥτις ἐνδεικτικῶς ἐπεκλήθη Θουριγγικὴ Ἑλβετία, μίαν τῶν ὠραιότατων ἀπολαύσεων τῶν ἀνθρωπίνων ὀφθαλμῶν.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν μεσαιωνικῶν πύργων, ὧν τινες καταρρέουσιν εἰς ἐρείπια, ἄλλοι μετεβλήθησαν εἰς μετεωρολογικούς σταθμούς ἢ ἀγροτικὰ ξενοδοχεῖα ἀναπετάσσονται τὸ μαγικὸν πανόραμα. Κάτω, οἶονεῖ μετ' ἀκκισμῶν, περιελίσσεται ὁ Σάαλ ποῦ μὲν στίλβων ὡς χάλυψ, ποῦ δὲ μαντευόμενος μόνον ἐκ τῆς φροντωτῆς βλαστήσεως τῆς ἐκατέρωθεν τῶν χλοαζουσῶν ὄχθων του. Ὁ ποιητικὸς ποταμὸς δὲν ὑποδουλοῦται εἰς τὸ χειρωνεκτικὸν ἔργον τῆς πραγματικότητος· εἰς τὸ διαυγές του ὕδωρ δὲν στάζει ὁ ἰδρώς τοῦ τραχέος ἀγῶνος τοῦ βίου· ποῦ καὶ ποῦ μόνον μακρὰ σχεδιάι ἰστών, ἐν σκιερᾷ γωνίᾳ δάσους τῆς Θουριγγίας ὑλοτομηθέντων διαπλέουν τὸ στενὸν ρεῖθρον, μὲ τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἰδιορρεῖς ναύτας, οἵτινες τὰς ἐλαύνουσι διὰ κονταρίων. Ἀλλὰ πρὸ τῆς Ἰένης ὁ Σάαλ κοιλιάνεται εἰς βαθυτέραν λεκάνην πλωτῆν· δι' ἡμᾶς τοὺς θαλασινούς, τοὺς συνδέοντας ἀναποσπᾶστως τοὺς σκαλμούς καὶ τὰς κώπας πρὸς τὴν θάλασσαν, ἢ θεὰ ἀκατίου εἰς τὰ βάθη τῆς Γερμανίας, μεταξὺ ὀρέων, παρὰ τὸν Θουριγγικὸν δρυμὸν, ἔχει τι τὸ παράδοξον κατ' ἀρχάς. Ἀλλὰ πῶς ζωογονοῦν τὰ ἐλαφρά, χαριτωμένα ἐφόλια τὸ ἀρρήτως γραφικὸν ἐκεῖνο τοπίον, τὸ ἐπικαλούμενον Παράδεισος! τὰ δένδρα, αἱ κατάφυτοι ὄχθαι· ῥίπτουν ὑποτρέμουσαν εἰς τὸ ὕδωρ τὴν πρασίνην σιάν των· μορφαὶ νεαρά, σώματα σφριγηλά μὲ ἀνοικτοῦ χρώματος ἐσθῆτας ἀντικατοπτρίζονται τὸ θέρος εἰς τὸ ὑγρὸν κάτοπτρον· τὴν δὲ ἀτάραχον ἡρεμίαν τοῦ ποταμοῦ διακόπτουν τὸ ἔρρυθμον πλατάγισμα τῶν κωπῶν καὶ γέλωτες καὶ ᾄσματα φαιδρά.

Δ'.

Ἄλλ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας — 10]22 Νοεμβρίου 1890 — ὁ τότεν εἰδυλλιακὸς Σάαλ ἤρχισε νὰ ρέη σφοδρὸς καὶ θολός· τὸ ὕδωρ, ὅλον ἐν ὀγκούμενον εἶχεν ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ χείλους τῶν ὄχθων· ἐνεκυμόνει ἀπειλήν.

Πολλοὶ συνηθροίζοντο εἰς τὴν ὄχθην καὶ παρετήρουν τὸ βαρὺ κυλίνθημα τοῦ ὕδατος, βαρὺ, ὡς νὰ ἔφερον ἤδη μεθ' ἑαυτοῦ τὴν συμφορὰν. Τινὲς ἔλεγον ὅτι ἡ πληθώρα ἐκεῖνη τοῦ ὕδατος προῆλθεν ἀπὸ τὸν πρό τινας φοβερόν ὑετόν· τὰ σύννεφα πρὸς τὴν γῆν συρόμενα, βαρέα, εἶχον εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν στενὴν κοιλάδα τοῦ Σάαλ, καὶ αἰχμαλωτισθέντα ἐντὸς τῶν βουνῶν δὲν κατώρθωσαν νὰ ὑψωθοῦν ὑπεράνω αὐτῶν, ἀλλ' ὅσον ὕδωρ εἶχαν τὸ ἐξέχυσαν ὅλον εἰς τὴν κοιλάδα· ἄλλοι ἔλεγον ὅτι προῆλθεν ἀπὸ αἰφνιδίαν τῆξιν πελωρίων ὄγκων χιόνων, αἵτινες εἶχον συσσωρευθῆ πρὸ ἐβδομάδων εἰς τὰς κλεισσοφείας καὶ τὰς φάραγγας. Πολλοὶ ἦσαν κατηφεῖς, ἀνήσυχοι· ἄλλοι παρηγοροῦντο ὅτι καὶ ἄλλοτε καταίθασε νερὸν ὁ ποταμὸς, ἀλλὰ δὲν συνέβη τίποτε· μόνον αἱ παρόχθιαι οἰκίαι ἔκαμαν ἐν ἀπλοῦν ποδόλουτρον. . . .

Τῆ 12]24 Νοεμβρίου, ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ, ἐπέστρεψα ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου εἰς τὴν κατοικίαν μου· κατῴκουν ὄχι μακρὰν τοῦ ποταμοῦ εἰς τινὰ ὁδὸν καλουμένην Steinweg (Πετρόδρομον), προεκτεινο-

μένην εἰς τὴν μεσαιωνικὴν, χονδροειδῆ καὶ ὀγκώδη γέφυραν, ἥτις διὰ πετρῶν καὶ χώματος ἐστρωμένη καὶ ἐκατέρωθεν διὰ λιθίνου τοιχώματος περιβαλλομένη ὠμοιάζει πρὸς ὁδὸν κρεμαστὴν ὑπὲρ τὸ ὕδωρ.

Ἡ ὥρα ἦτο τετάρτη περίπου μ. μ. Ὀμίχλη γαλακτοχόρους, πυκνή, ἀπτή σχεδὸν περιεδινεῖτο εἰς τοὺς δρόμους· τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ. Ὅχι μακρὰν τῆς κατοικίας μου εἶδον ἐργάτας μὲ βλοῦζαν καὶ κασκέτον ἐργαζομένους ἐν σπουδῇ· ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἶχον μαζεύθῃ τριγύρω καὶ παρηκολούθουν μετ' ἐνδιαφέροντος τὸ ἔργον των.

— Τί τρέχει; ἠρώτησα προστεθεὶς κ' ἐγὼ εἰς τὸν σωρὸν.

— Ἦλθε τηλεγράφημα πῶς θὰ καταιβᾷσῃ πολὺ νερὸ, ἀπήνητησεν εἰς· ἂν ξεχειλίσῃ τὸ ποτάμι θὰ πλημμυρίσῃ ὁ δρόμος· γι' αὐτὸ θὰ στήσουν ἓνα ξύλινο γεφύρι· οἱ ἄνθρωποι θὰ περνοῦν πάνω 'ς αὐτὸ καὶ δὲ θὰ κλειστοῦν μὲς 'ς τὰ σπίτια τους.

Ἀνέβην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου μὲ ἐπερίμενε ἡ θελκτικὴ ἀτμόσφαιρα δωματίου θερμοανθέντος ἀφ' οὗ ἀερίσθη καλῶς.

Εἰργάσθην μέχρι τῆς δωδεκάτης· τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἠτοιμαζόμεν νὰ κατακλιθῶ ἤκουσα φωνάς· ἔκυψα ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ εἶδα ὅτι ἡ ὁδὸς εἶχε γεμίσει νερόν· ἄριστερὰ ἐγόγγυζεν ὁ Λάωτρα — εἰς τὴν συμβολὴν αὐτῆς καὶ τοῦ Σάαλ κεῖται ἡ Ἰένα — δεξιᾷ δ' ἐβρυχάτο ἀγρίως ὁ Σάαλ.

Δὲν μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν τὸ πρᾶγμα· κατεκλίθην καὶ ἀπεκοιμήθην ταχέως, ὡς ὅλοι οἱ κατάκοποι· ἐκοιμήθην δύο τρεῖς ὥρας. Ἄλλ' ἔξαφνα, ἀρτυπνίζομαι βιαίως· ἰσχυροὶ κλονισμοὶ σείουν τὴν θύραν μου· μία φωνὴ τὴν ὁποίαν ἐνόουν ὅτι ἦτο περιδείης, ἢ φωνὴ τῆς γραίας οἰκοφυρᾶς μου, ἐκραύγαζε:

— Herr Doctor, Herr Doctor! Τὸ νερὸ ἀνέβηκε πολὺ! ντυθῆτε· γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τὸ νερὸ ἔφθασε ἕσα μὲ τὸ τρίτο σκαλοπάτι! . . .

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ἈΝΕΚΔΟΤΑ ἜΡΓΑ ΤΟΥ ΒΗΛΑΡΑ

Φίλε Κύριε Δροσίη,

Ἡ πρώτη ἔκδοσις τῶν ποιημάτων τοῦ Ἰω. Βηλαρῶ ἐγένεεν ἐν Κερκύρᾳ (1827) ἐπιμελεῖα Ἀθανασίου Πολίτου καὶ Πλάτωνος Πετρίδου. Τὰ ἰδιόγραφα τοῦ ποιητοῦ περιῆλθον εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Κληροδοτήματος Πετρίδου Ἐπιτροπὴν, ὁ δὲ προϊστάμενος αὐτῆς λόγιος καὶ φιλόμουσος Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας Εὐστάθιος εὐμενῶς μᾶς ἐπέτρεψε νὰ τὰ ἐξετάσωμεν, καὶ μᾶς ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ δημοσιεύσωμεν ὅσα δὲν συμπεριλήφθησαν οὔτε εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς Κερκύρας οὔτε εἰς ἐκείνην τῆς Ζακύνθου (1871).

Ὡς ἀπαρχὴν τῶν ἀνεκδότων τούτων σᾶς στέλλομεν τὰ ἐξῆς ἀποσπάσματα, πολλῆς ἐκτιμῆσεως ἄξια, καθόσον εἰς αὐτὰ φαίνεται ὅτι ὁ Βηλαρῶς ἠθέλησε νὰ δοκιμασθῇ εἰς τὸν ἀνομοιοκατάληκτον δεκαπεντασύλλαβον, καὶ διότι, ἂν καὶ ἀνεπεξέργαστα, τὰ σχεδιάσματα ταῦτα φέρουν τὸν χαρακτῆρα ἀνωτέρας καλλιτεχνικῆς ἐργασίας.

Ἡ φιλόκαλος Ἔστια μετὰ τὸ νὰ δημοσιεύσῃ τοῦτο καὶ τὰ λοιπὰ ἀνεκδοτὰ τοῦ Βηλαρᾶ θὰ δώσῃ, τὸ ἐλπίζομεν, ἀφορμὴν νὰ γεινῆ σκέψις περὶ σπουδαίας καὶ κριτικῆς ἐκδόσεως ὅλων του τῶν ἔργων, τὰ ὅποια εἶναι, καὶ θὰ μείνουν, φωτεινότερα μνημεῖα τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΛΥΛΑΣ.

Βουλὴ μοῦ ἦρθε κ' ὄρεξι· σὲ νέας λύρας κόρδαις
νὰ κρούξω μέλος χωριστὸ καὶ μετὰ νηχὸν καινούργιο
νὰ τραγοῦδήσω περισσοῦς ἀπὸ τοὺς στοχασμοὺς μου
τὴν πληξί· διασκεδάζοντας σ' ἀργοῦ καιροῦ τῆς ὥρας.
Δὲν ἔγω τάχατε σκοπὸ κ' ἐπίδειξις φροντίδα
νὰ δεῖξω τέχνη ποιητῆ καὶ φιλοσόφου μέτρα
ἀλλ' ὡς ἐρῶν ἀστόλιγαις καὶ ἀπλαῖς μετὰ τὴν ὀλόγη
θὰ παραστήσω θαρρετὰ τοῦ νοῦ μου τῆς ἰδέας·
ἂν ὅμως τύγῃ καὶ τινὰς ἀκούσῃ τῆ φωνή μου
ὡς μὴ βιαστῆ παρακαλῶ νὰ δώσῃ μαῦρη ψήφο.

Τῆς καστανιάς τὸ πωρικὸ νὰ πρωτοῖδῃς τραβίεσαι
καὶ φαγουλὸ δὲν τὸ θαρρεῖς ἀπὸ τὴν ἀσκημίᾳ του,
ἀλλ' ἂν μετὰ νοῦ προσεγτικὸ, μετὰ χάρι περιέργειας,
ἀπλώσης, φθάσης στὸ δένδρι, τὸ κάστανο τραγῆσης,
τὸ γδύσης ὄχ τὰ ζώταεπλα, τ' ἀκαθεροῦ του ντύμα,
μετὰ θαυμασμὸ θὰ ἰδῆς γυμνὸ τὸ μυγαδέλιον σοῦμπρο (sic)
καὶ στήν εἰδῆ παράμορφο καὶ νόστιμο στῆ γέψι.

Δὲν προσπαθῶ νὰ παινέθω μὴδὲ φιλοτιμοῦμαι
νὰ σύρω ξέναις ἀκοαῖς καὶ ν' ἀποχρήσω χάρι,
μόν εἶναι ἀπλὸς μου στοχασμὸς ὅπου περνάει ὄχ τὸ νοῦ μου,
καὶ ὄχ τοὺς πολλοὺς ὅπου θὰ εἰπῶ ὡς εἶν' καὶ τοῦτος ἕνας,
πῶς ὄχι πάντοτε καὶ ἀπλῶς ἀπὸ τὴν πρώτην ὕψι
τοῦ κάθε εἶδους ἤμπορεῖς νὰ κρίνῃς καὶ τὰ μέσα
τὸ ἄνθι ὅπου τὴν ὄρασι μετὰ τῆς βαφῆς μαγεύει
δὲν ἀναδίνει πάντοτε γλυκάδων εὐωδίας,
μὴδὲ τὰ μαῦρα τζίνορα, τὸ πρόσχαρο ἀχειλάκι,
ὑπόσπονται καὶ εἰλικρινῆ γιομάτα σπλαγχνὰ στήθια.

Ἄλλ' ἐπίακα τὴ λύρα μου κ' ἐπήρα τὸ δοξάρι
καὶ τὸ τραγοῦδι μου ἀργινῶ μετὰ τῆ φωνῆ γιομάτη
πολὺς καὶ μέγας θόρυβος καὶ ταραχῆς βαζοῦρα
στὸ νοῦ μου μέσα ἀχολογᾷ, καὶ τῆ φωνῆ μου πνίγει,
χορὸς ἀπείρων στοχασμῶν ἀπαντωτὸ πλακόνουν,
μετὰ βιάς μεγάλης δύνامي χτυπᾷ στῆ φαντασίᾳ μου,
καὶ ἀπὸ τῶν πρώτων τὴν ὄρμη προτοῦ γαμναθῆλω (sic)
προφταίνουν ἄλλοι παρευτὺς καὶ ἄλλοι δῖ' ὄψω τέλος.

Φαντάζου μάκρος ἀμμουδιᾶς σ' ἀκρογιαλιᾶ μεγάλῃ
καὶ πέλαγος ἀόρατο βαθεῖα ἀνακατωμένο
ἀπὸ ἀνέμου ταραχῆς συγνεφιασμένου νότου,
πῶς τὰ βαρεῖα του κύματα ἀμπόνουν ἕνα τ' ἄλλο,
καὶ πῶν τὸ πρῶτο ἀποσυρθῆ κατόπι τ' ἄλλο φτάνει,
ἀντιχτυπιοῦνται, ὑψόνονται καὶ τὸν ἀφρό τους σμίγουν,
ἔτσι κ' ἐμένα πολιορκᾷ διαλογισμοὶ τῆ γνῶσι
καὶ πῶ νὰ βάλω τὴν ἀρχή καὶ πῶ νὰ βάλω τέλος.

Ἄκλουθα, λύρα, ν' ἀντηχῆς στοῦ δοξαριοῦ τοὺς χτύπους·
τί θέατρο μαγευτικὸ ξανοίγεται ὀμπροστά μου.
τί αἰσθησὲς ἡδονικαῖς γλυκὰ μετὰ γαργαλίζουν!
πλατὺς μεγάλος οὐρανός, ἀγτινοβόλος ἥλιος
ποῦ τὸν λαμπρύνει ἡμερινός, τῆ νύχτα στολισμένος
ἀπ' ἄστρα ἀναρίθμητα καὶ ἀπ' ἄστατα φεγγάρι,
γῆ χωρισμένη σὲ βουνὰ καὶ σὲ ὑγρά πελάγη,
μετὰ ὑπερήφαναις κορφαῖς, στεφανωμέναις ράχαις
ἀπὸ δυσφύλλα δεντρά, μετὰ ποταμοὺς αἰώνιους·
μορφαῖς ποικίλαις ζωντανῶν εἰς τῆς στερηθῆς τὴν ὕψι,
μετὰ τὰ βαθεῖα τῆς θάλασσης, στὸν ἀλαφρὸν ἀέρα.

Κυττάζω τὸ τραντάφυλλο, τὸ κόκκινόν του χρῶμα
καὶ τοῦ σεμνοῦ καρδύφαλου ἢ μυρωδιᾶ μ' ἡδύνει·
νοιώθω τὸ μέλι τὸ γλυκὸ, καὶ ὁ ζέφυρος μετὰ κρούει
χαϊδευτικὰ στὸ πρόσωπο μετὰ τῆς γλυκαῖς του αἰσθῆσις,
ἀκούω τὸ μουρμουρίσμα τῆς κρυσταλλένιας βρύσης·
τὰ νοιώθω ὀλόγυρά μου
ὡς μέρη μόνον χωριστὰ μακρὰ ὄχ τὸν ἑαυτὸ μου,
μὴδὲ καθὼς τὸ χέρι μου, ποῦ ψηλαφῶντας βάνει
στὴν ἔκτασί μου σύνορα, τὸ νοιώθω καὶ μετὰ νοιώθει·
δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ κόσμος,

μόν' ἂν δὲν εἶμ' ἐγὼ αὐτός, καὶ δὲν τὸν ἔχω κάμει,
εἶμαι τῆς χτίσις βασιλιάς.

Ἐγὼ σκεπάζω χρονικῆς ἀπὸ ξανθὰ ἀστάχια
τοὺς εὐρυχώρους κάμπους μου, τὰ πλούσια μου κοπάδια
βοσκᾶν παντοῦ ὑπήκοα στὸν τόνο τῆς φωνῆς μου.

καὶ στήν ὄρμη τοῦ βέλους μου τὸ ἄγριο γίδι πέφτει.

καὶ τ' ἄγριο σταφύλι
ποτάμια ρεεῖ νέκταρος πρὸς ἡδονή δική μου.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ¹

ὑπὸ Ἐρρ. Μύργερ, κατὰ μετάφρ. Ἐ. Δ. Ροῖδου

ΤΟ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ ΔΕΙΠΝΟΝ

Τὴν ἐπιούσαν τὸ πρῶτ' ὁ Οὐλρίχος ἔτρεξεν εἰς τὸ
νοσοκομεῖον νὰ ἴδῃ τὴν Ῥοζίναν καὶ νὰ ὁμολογήσῃ
εἰς αὐτὴν τὰ πάντα. Ἄλλ' αὕτη δὲν ἦτο εἰς κα-
τάστασιν νὰ τὸν ἐνόησῃ, προσβληθεῖσα τὴν νύκτα
ὑπὸ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ καὶ παραληρούσα.

Ὁ Οὐλρίχος ἠθέλησε νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν
οἰκίαν του, ἀλλ' οἱ ἰατροὶ δὲν ἐπέτρεψαν τὴν μετα-
φοράν. Τὴν δὲ κατάστασιν τῆς ἀσθενοῦς παρέστη-
σαν ὡς δεινὴν μὲν, ὄχι ὅμως καὶ ἀπηλπισμένην.

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν τὸ οἶκημα τοῦ κό-
μμητος Ῥούβρης ἦτο ἑτοιμον. Ὁ Οὐλρίχος συνεκά-
λεσεν ἐκεῖ τρεῖς ἐκ τῶν πρωτεύοντων ἰατρῶν τῶν
Παρισίων καὶ ἔτρεξεν ἔπειτα εἰς τὸ νοσοκομεῖον νὰ
παραλάβῃ τὴν Ῥοζίναν. Ἄλλ' αὕτη εἶχεν ἀπο-
θάνῃ πρὸ μιᾶς ὥρας.

Ὁ Οὐλρίχος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ νέον του οἶκημα,
ὅπου εὔρε τὸν φίλον του Τριστάνον, τὸν ὅποιον εἶχεν
εἰδοποιήσῃ ἐγκαίρως, ἀναμένοντα μετὰ τῶν ἰατρῶν.

— Κύριοι, εἶπεν εἰς αὐτοὺς, δύνασθε ν' ἀποσυρ-
θῆτε. Ἡ ἀσθενὴς διὰ τὴν ὁποῖαν σᾶς εἶχα προσ-
καλέσει ἀπέθανε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ Τριστάνος, ἐνόησας ὅτι μάταιον θὰ ἦτο νὰ
ζητήσῃ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ παρηγορήσῃ τὸν
φίλον του, περιωρίσθη νὰ συμμερισθῇ τὴν λύπην
τοῦ ὀλοψύχως, ἀναλαβὼν καὶ τὴν φροντίδα τῆς
κηδεῖας τῆς Ῥοζίνας, τελεσθεῖσης μετὰ μεγαλοπρε-
πειᾶς, ἥτις ἐξέπληξε τοὺς νοσοκόμους. Εὐθὺς μετὰ
ταύτην ἐπέμεινε ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὸν φίλον του
ἀντὶ ἀναλόγου ἀποζημιώσεως τὰ κατὰ νόμον ἀνή-
κοντα εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὀλίγα ἐνδύματα τῆς μα-
καρίτιδος, μετὰ τῶν ὁποίων διεκρίνετο τὸ μόνον
ἀπομείναν εἰς τὴν δυστυχῆ κόρην γαλανὸν τζιτινον
φόρεμα. Πλὴν τούτων ἐφρόντισε νὰ μετακομισθῶσιν
εἰς θάλαμον τοῦ νέου οἰκῆματος τοῦ φίλου του τὰ
σκεῦη τοῦ δωματίου, ὅπου εἶχε συγκατοικήσει μετὰ
τῆς Ῥοζίνας. Ὅκτῳ ἡμέρας ἔπειτα μετέβαιναν ὁ
Οὐλρίχος εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ προηγούμενα τοῦ κατὰ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην εἰσελθόντος εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ
Φόυ.

Ἡ ἀφιξίς τοῦ Οὐλρίχου ἐπροκάλεσεν, ὡς ἦτο
ἐπόμενον, ἰκανὴν συγκίνησιν. Οἱ ἀρχαῖοι σύντροφοί